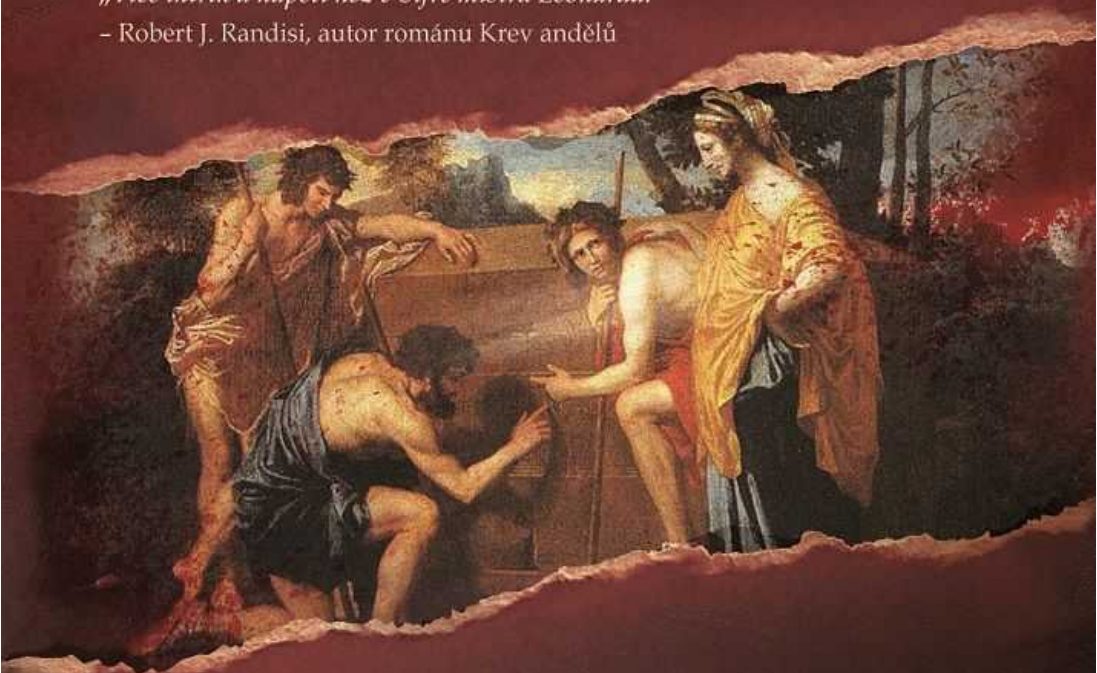

PŘÍPAD PEGASUS

„Více intrik a napětí než v Šifře mistra Leonarda!“

- Robert J. Randisi, autor románu Krev andělů

GREGG LOOMIS

TAJEMSTVÍ ZAVATÉ PRACHEM STALETÍ MŮŽE OTRÁST SAMOTNÝMI ZÁKLADY CÍRKVE

PŘÍPAD
PEGASUS

PŘÍPAD
PEGASUS
GREGG
LOOMIS

MYSTERY PRESS

2016

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvozem autorovy fantazie, nebo jsou použita fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, nebo lokalitami je naprosto náhodná.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © 2005 by Gregg Loomis
Translation © Leona Malčíková, 2016
Cover © Tomáš Hýbler, 2016
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-32-0 (ePub)

ISBN 978-80-88096-33-7 (mobi)

ISBN 978-80-88096-34-4 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Mary Jack Waldové, mé agentce, jejíž pomoc a návrhy pro mne byly nedocenitelné, nemluvě o jejím úsilí dostat tuto knihu do tisku. Také díky Donovi D'Auria, editorovi, za jeho pomoc. Video Henryho Lincolna o Rennes-le-Château mi moc pomohlo, stejně jako překlad latinské hádanky na Poussinově obraze v *Hrobce boha* od Richarda Andrewse a Paula Schellenbergera.

PROLOG

Rennes-le-Château
Jihozápadní Francie
1872

Otec Saunière učinil zvláštní objev.

Rolička jemného pergamentu byla tak stará, že stužka omotaná kolem stránek se rozpadla na prach, jakmile balíček ze skryše v oltáři vytáhl. Nikdy podobné písmo neviděl. Vybledlé řádky připomínaly spíš stopy po červech než písmo.

Dělal ve svém kostelíku nějakou práci, opravy, které si jeho malá farnost stěží mohla dovolit zaplatit. Střechou zatékalo a některé lavice se rozpadnou, pokud do nich nezatlouče pár nových hřebíků, a oltář... no, oltář byl starší než samotný kostelík.

Zamračil se a vzhlédl k oltáři. Základem byla kamenná deska, po stoletích odsloužených svátostí oltářních tak nerovně ohlazená, že málem padala ze dvou krátkých pilířů, které ji podpíraly. I když měl kněz přes sto osmdesát centimetrů a devadesát kilo, stěží dokázal desku zvednout z podpěr. A tehdy zjistil, že jeden sloupek je dutý – a uvnitř leží pergameny.

Původ oltáře nikdo neznal. Saunière předpokládal, že pocházel z trosek některého z mnoha blízkých hradů. Složitě rytiny byly příliš pracné, než aby si to mohl dovolit kostel, v jehož pokladniče málokdy zacinkalo víc než pár sous.

Ta oblast byla stará. Obývali ji Římané, templáři, možná i Maurové v době, kdy byla součástí španělské Katalánie. Oltář mohl pocházet z kterékoli kaple.

Nebo od katarů či gnostiků.

Saunière sebou škulbl při představě, že by oltář byl součástí nějakých pohanských nebo kacířských obřadů. Podíval se přes rameno, jako by hledal, zda ho za takovou myšlenku někdo nepokárá.

Pouhé předměty nemohou být zlé, řekl si. Přesto jej stránky v ruce zneklidňovaly. Možná by bylo nejlepší je zničit. Ne, takové rozhodnutí není na něm. Ukáže je biskupovi při jeho příští návštěvě a nechá rozhodnout úřední moc.

Jakou škodu by mohly napáchat pouhé neživé dokumenty?

Odpověď ho napadla při sloužení večerní mše – právě papír přitlučený na vrata katedrály rozdělil církev navždy.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA PRVNÍ

I

Paříž
02:34

Výbuch otřásl celou Place des Vosges stejně jako velkou částí čtvrti Marais. Kdyby třicet šest městských domů – devět na každé straně náměstí – bylo postaveno z méně odolného materiálu, než jsou ručně vyráběné cihly staré čtyři století, byla by škoda mnohem větší. I tak vyletěla stará skla ze všech oken větších majestátních domů, což byl i bývalý Hôtel de Rohan-Guéméné, kde v druhém patře bydlel Victor Hugo.

Jedinou skutečnou škodu utrpělo číslo 26, epicentrum výbuchu. Když za dvanáct minut dorazili *pompiers* z 11. arrondissementu, místní požární stanice, budova vypadala jako čtyřpatrové inferno. Zachránit dům ani jeho obyvatele nebylo možné.

Řada policistů držela zvědavce v uctivé vzdálenosti od žáru, zatímco jiní zpovídali obyvatele okolních domů oblečené v županech. Jeden muž, očividně nespavec, řekl důstojníkům, že sledoval záznam Světového poháru z loňského roku, když uslyšel tříštící se sklo následované zábleskem jasnějším, než jaký kdy viděl. Pospíšil si k oknu a ta záře ho málem oslepila.

To sklo, zeptal se policista. Mohlo se rozbít, když někdo něco vhodil do okna?

Muž si nacpal pěst do zívající pusy a jeho zájem se vytratil, protože nejlepší část představení už skončila. Jak se dá rozlišit tříštění skla, když je něco hozeno dovnitř, od tříštění skla, když něco vyletí ven? Pokrčil rameny tak, jak to umí jen Francouzi, a předvedl nezáměr spolu s podrážděním nad pitomou otázkou. „Je ne sais pas.“

Otočil se a chtěl jít domů, když málem vrazil do muže středního věku v obleku. Divák se zamyslel, co tu dělá ve formálním oblečení v tuto hodinu. Nejen že měl oblek, ale i čerstvě naškrobenou košili a pečlivě vyžehlené kalhoty i sako. Pokrčil rameny podruhé a vydal se domů. Cestou přemýšlel, jestli požár ovlivní příjem televize.

Policista se dotkl okraje čapky a téměř bezděčně s úctou pokývl: „Bon soir.“ Viditelně narovnal záda a zaujal podřízený postoj. Ne každý požár zaujal Oddělení statní bezpečnosti a DGSE.

Muž z DGSE nepatrně přikývl a zahleděl se pátravě na dýmající trosky. Trubky zkroucené žářem trčely do prázdna jako paže prosebníka. Vedlejší domy na sobě měly ošklivou černou patinu ze sazí a zíraly na náměstí prázdnými okny bez skel. Na žhavých uhlících syčela pára, jak je požárníci zalévali vodou. Jako by na povrch země byla proražena šachta přímo z pekla a vyústila tam, kde kdysi stával dům.

„Máte představu, co bylo příčinou?“ zeptal se muž z DGSE.

Hasič si byl celkem jistý, že služba národní bezpečnosti by se nezajímala o unikající plyn nebo sirku nedbale odhozenou do domácích zásob petroleje. „Ne, pane.“ Natáhl paži. „Vrchní inspektor je tamhle.“

Muž z oddělení bezpečnosti chvíli postál, jako by tu informaci musel strávit, a pak se vydal za mužíkem, kterého protipožární uniforma a vysoké boty téměř pohltily. Vypadal jako dítě v tatínkově oblečení.

Ukázal mu odznak. „Louvere, DGSE. Máte představu o příčině?“

Hasič, který byl příliš unavený, než aby na něj udělal dojem někdo, kdo je konec konců jen další byrokrat, zavrtěl hlavou. „Ať už to zapálilo cokoli, pomohl tomu nějaký katalyzátor. Překvapilo by mě, kdyby to byla nehoda.“

Louvere souhlasně přikývl. „Možná éter v sousední jednotce?“

Hasič posměšně odfrkl. Éter se používá k přeměně kokainu na krystalky mnohem silnějšího cracku. Málo drogových dealerů vědělo, jak zacházet s tímto silně prchavým anestetikem bezpečně. Nesprávná aplikace tepla potřebného pro proces mohla skončit, a často také končila, okázalými následky.

„Tady?“ Mávl rukou a ukázal na drahé domy. V roce 1615 se tu konal třídní turnaj na oslavu svatby Ludvíka XII. Place byla domovem kardinála Richelieu a jiných význačných osobností. Uprostřed náměstí se odehrávaly souboje, které diváci sledovali zpod arkád okolních budov. V roce 1962 prohlásil prezident de Gaulle Place národní historickou památkou. Ceny domů, pokud vůbec byly na prodej, nebyly nastavené tak, aby přivábily laboratoře na crack.

Louvereovy oči sledovaly hasičovo gesto a všimly si dokonalé symetrie růžových cihlových budov. „Asi ne.“

„Kromě toho,“ řekl hasič, „DGSE se málokdy zabývá obchodem s drogami. Oč vám jde?“

„Řekněme, že je to osobní. Mám přítele, starého známého ve Státech, který mě požádal, abych se setkal s jeho sestrou a provedl ji po Paříži. Bydlela se spolužačkou v čísle 26. Někdo, komu jsem ji představil, mi zavolal, že slyšel o nějakých problémech na tomto místě. A tak jsem přišel.“

Hasič si zamnul umouněnou rukou čelo. „Pokud tam byla... no, lidem z forenzního bude pár dní trvat, než identifikují pozůstatky, a nejspíš to půjde jen podle DNA.“

Muž z bezpečnosti si povzdechl a ramena mu poklesla. „Tak na tenhle telefonát se netěším.“

Hasič soustrastně přikývl. „Dejte mi navštívenku. Osobně dohlédnu na to, abyste dostal kopii hlášení.“

„Děkuji.“ Louvere se naposled podíval na zející díru, která před pár hodinami byla jednou z nejatraktivnějších rezidencí v Paříži. S nahrbenými rameny, jako by na nich spočívala celá tíha světa, prošel kolem žlutých požárních aut, která výdechy svých čerpadel připomínala živá zvířata. O kousek dál v úzké uličce čekal u chodníku Peugeot.

*Paříž
O tři dny později*

Řidič natáhl ruku přes sedadlo, aby se svým pasažérem zatřásl. Muž na zadním sedadle taxíku vypadal ještě ošuntěleji než větší na Američanů, které taxikář vyzvedával na letišti Charlese de Gaulla po transatlantickém letu; pomuchlané oblečení, pomačkaná košile, neoholený obličej. Jakmile se muž probral, měl oči plné opravdové únavy. Zarudlé jakoby ze smutku a nedostatku spánku. Než začal odpočítávat eura, zdálo se, že hledí na něco vzdáleného tisíce kilometrů.

Řidič strčil bankovky do kapsy a díval se, jak muž vstupuje do neurčité budovy na druhém konci Place de l'Opéra.

Američan uvnitř minul staříčké výtahy a začal stoupat po prošlapaném schodišti do druhého patra, kde zahrnul doprava a zastavil se. Před sebou měl neoznačené starobylé skleněné dveře. Věděl, že to jediné průsvitné sklo je to nejsilnější neprůstřelné, jaké lze sehnat.

Pomalou zvedl hlavu a zahleděl se na strop, kde byla ve stínech nepochybně schovaná kamera. Dveře se nehlukně otevřely a muž vešel do malé místnosti k dalším dveřím, tentokrát z oceli.

„Oui?“ ozval se z reproduktoru ženský hlas.

„Langford Reilly k Patrickovi Louvereovi,“ pronesl muž anglicky. „Očekává mě.“

Druhé dveře se otevřely stejně nehlukně jako ty první a Lang Reilly vstoupil do jedné z mnoha kanceláří bezpečnostních složek Francie. Stál před ním muž v tmavém obleku italského střihu. Košile jen svítila a na botách se odrážela světla ze stropu. Před lety Lang a Dawn vtipkovali o tom, že se Patrick Louvere určitě převléká několikrát za den, aby stále vypadal svěže.

Louvere Langa chvíli pozoroval očima s těžkými víčky, které Langovi připomínaly baseta. „Langforde!“ pronesl a poté, co hosta objal, pokračoval angličtinou téměř bez přízvuku. „Jak už je to dlouho? Deset, patnáct let? Pro přátele až příliš dlouho.“ Ustoupil s rukama stále položenýma na Langových pažích. „Měl jsi zavolat. Poslali bychom ti auto.“

Lang přikývl. „Taxík mi připadal nejrychlejší, ale díky.“
Francouz spustil ruce. „Nedokážu ani říct, jak je mi líto...“
„To oceňuji, Patricku, ale můžeme začít?“

Louvereho nijak neurazilo to, co by jeho krajané považovali za příkrost. Američané byli známí tím, že šli rovnou k věci. „Ale ovšem!“ Otočil se a promluvil na někoho, koho Lang neviděl. „Paulette, kávu, prosím. Tudy, Langu.“

Lang ho následoval do haly. Už tu nebyl skoro dvacet let, ale nezměnilo se tu skoro nic kromě koberce, stejně levného a kancelářského, jako byl ten předchozí.

Naštěstí se nezměnil ani jeho vztah s Patrickem Louverem. I když jejich vlády měly různé názory – nejvýmluvnější byl třeba ten na válku s Irákem – Američan a Francouz zůstali věrnými přáteli. Když Langova sestra Janet přijela s bývalou spolužačkou do Paříže, Patrick pro ni rád a dobrovolně zařídil, co mohl. Jelikož si Janet přivezla svého adoptovaného syna Jeffa, trval Francouz na tom, že si bude chlapce denně brát domů, aby si pohrál s jeho dětmi, zatímco Janet a její kamarádka se spolu potulovaly po Rue du Faubourg St. Honore. Právě Patrickův telefonát otrásl Langoým světem podruhé.

Muž z DGSE uvedl Langa do téže kanceláře, kterou si pamatoval, a vklouzl za stůl, na kterém ležela útlá složka. Téměř okamžitě se objevila žena středního věku s kávovým servisem a začala pokládat šálky na stůl. I když měl Lang pocit, že v poslední době vypil kávy tolik, že by to vydalo na tanker, byl příliš unavený, než aby něco namítal.

„Takže ty jsi teď právník?“ zeptal se Patrick, který hodlal udržovat konverzaci, dokud nezůstanou sami. „To žaluješ velké americké firmy o miliony dolarů, ne?“

Lang zavrtěl hlavou. „Vlastně jsem obhájcem různých úředníků.“

Francouz ohrnul rty. „Obhájce? Úředníků?“ Vypadal stejně znechuceně, jako by měl pronést slova „australské“ a „víno“ v jedné větě. „Ty hájíš zločinné úředníky?“

„Chápej, zločiny, které zahrnují obchodní výkonnou moc. Nikoli násilné – zpronevěra, podvody a tak.“

„Ten typ zločinců, co ti dokáže zaplatit honorář.“

„Přesně.“

Žena odešla z místnosti a zavřela za sebou dveře. Patrick mu posunul složku po vyleštěném stole.

Lang se na ni podíval, aniž by se jí dotkl. „Stále se neví, proč a kdo?“

Patrick smutně zavrtěl hlavou. „Ne, nic. Našli jsme významné stopy hliníku, oxidu železitého a dusíkového katalyzátoru.“

„Termit? Ježíši, to není něco, co by si nějaký cvok uvařil doma v suterénu jako bombu z hnojiva. To používá vojsko na ničení tanků, pancířů, něčeho, na co je potřeba silný žár.“

„Což odpovídá tomu, jak rychle ta budova shořela.“

Patrick se vyhnul hlavnímu předmětu Langova zájmu. Ta zpráva bude zlá. Lang těžce polknul. „Obyvatelé... našli jste...?“

„Tři, jak jsem ti řekl do telefonu. Těmi jsem si byl jistý. Tvoje sestra, její adoptivní syn a jejich hostitelka, Lettie Barkmanová.“

Lang věděl, že to přijde, ale iracionální část jeho mysli si hýčkala jiskřičku naděje, že tam Janet a Jeff nebyli. Bylo to jako slyšet rozsudek smrti na konci soudního procesu, kde byl výsledek předem rozhodnutý. To nemohla být pravda, v normálním světě ne. Místo Patricka viděl za stolem Janet, jejíž oči pobaveně mrkaly na svět, který odmítala brát vážně. A Jeff, dítě, jež jeho rozvedená sestra našla v jedné z těch horečkou zmítaných zemí na jih od Mexika. Jeff s hnědou kůží, tmavýma očima a profilem jako z mayské rytiny. Jeff s baseballovou čepicí otočenou kšiltem dozadu, v obrovských kratasech a kotníkových botaskách. Jeff, Langův desetiletý nejlepší kámoš a skoro syn.

Lang si neutřel slzy, které mu stékaly na bradu. „Kdo by mohl chtít...?“

Patrick odněkud vytáhl kapesník. „Nevíme. Ta Barkmanová byla bohatá rozvedená Američanka žijící v Paříži, a pokud víme, neměla žádné vazby na politické extremisty. Ve skutečnosti nemůžeme mezi jejími přáteli najít nikoho, kdo by věděl, jakou politiku podporovala. Tvoje sestra byla lékařka a...“

„Dětská ortopedka,“ doplnil Lang. „Každý rok strávila měsíc v zemích třetího světa a pracovala tam, kde si její pacienti nemohli dovolit lékařskou péči. Jeff osiřel při zemětřesení. Přivezla si ho domů.“

„Byla také rozvedená, že?“

Lang se naklonil dopředu a zamíchal si kávu. Alespoň nějak zaměstnal ruce, které mu dosud nečinně ležely v klíně. „Jo, vzala si chlapíka jménem Holt. Neslyšeli jsme o něm od té doby, co se rozešli – je to sedm, osm let. Nechala si jeho jméno, protože to měla na lékařském diplomu. Motivem očividně nebyla loupež, vzhledem k totální destrukci celého domu. Pokud ovšem ti zloději nechtěli, aby někdo zjistil, co bylo ukradeno.“

„Možná,“ souhlasil Patrick, „ale paní Barkmanová měla neobyčejný poplašný systém s vnitřními mřížemi. Zřejmě pozůstatek z dob, kdy žila v New Yorku, řekl bych. To místo bylo jako... jako... ta pevnost, kde Američané uchovávají své zlato.“

„Fort Knox,“ doplnil Lang.

„Fort Knox. Podle mne bylo záměrem spíše ničit, než krást.“

„Ničit co?“

„Až to budeme vědět, pak brzy zjistíme, co to bylo za zločince.“

Oba muži se na sebe zahleděli přes stůl. Nedokázali vymyslet, co by měli říct, až se nakonec Patrick naklonil nad stůl. „Vím, že je to pro tebe jen malá útěcha, ale ten požár byl velmi silný. Pokud je nezabil výbuch, zemřeli okamžitě poté, co jim oheň vysál vzduch z plic.“

Lang ocenil jeho snahu a poznal v tom dobře míněnou lež.

„Případ je vlastně v pravomoci policie,“ pokračoval Patrick. „Nevím, jak dlouho je mohu ještě přesvědčovat, že máme důvod to považovat za teroristický čin.“

Lang chtěl, aby měla případ DGSE ze dvou důvodů. Za prvé, přátelství s Patrickem nejspíš vyústí ve více než rutinní snahu o vyřešení. Navíc francouzská bezpečnostní služba je jednou z nejlepších na světě. Za druhé, pařížská policie je bažinou politických bojů bez pravidel. Nešikovný inspektor Clousseau ztvárněný Peterem Sellersem v *Růžovém panterovi* se do jisté míry zakládá na pravdě.

Francouz si Langovo zamyšlení mylně vyložil jako nejistotu, a tak pokračoval: „Samozřejmě každá možnost...“

„Rád bych se tam šel podívat,“ řekl Lang.

Patrick zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Samozřejmě. Mé auto a řidič jsou tví tak dlouho, jak si přeješ.“

„A máš tušení, co dělali den předtím, než...?“

Patrick se dotkl složky. „Prověřovat takové věci je rutina.“
Lang si přitáhl složku a otevřel ji. S očima pálicíma od slz i nedostatku spánku začal číst.

3

*Paříž
Téhož dne*

Lang odjel z kanceláře svého přítele rovnou na Place des Vosges. Když se ocitl na posledním místě, kde Jeff a Janet byli naživu, připadal si jim blíž. Dlouho stál před zčernalou jeskyní, která bývala číslem 26. Sklonil hlavu a zastavil se na trávě spálené dohněda. Každou minutu sílilo jeho rozhodnutí dohlédnout na odhalení a potrestání vrahů. Neslyšel skřípání vlastních zubů a neuvědomoval si, jak se mračí. Obyvatelé, doručovatelé a zvědavci zrychlili krok, když procházeli kolem, jako by byl potenciálně nebezpečný.

„Dostanu je sám, ať to stojí, co to stojí,“ mumlal si. „Zatracení gauneři!“

Chůva v uniformě za jeho zády se rozběhla, aby od něj dostala kočárek a jeho obsah co nejdál.

Dalším krokem byla pohřební služba doporučená Patrickem. Pracovník byl profesionální, chladný a postrádal ulízanou falešnou soustrast vyjadřovanou zaměstnanci pohřební služby v Americe. Lang zaplatil za dvě prosté kovové rakve, jednu jen v poloviční velikosti, a zařídil, aby byla těla dopravena zpátky do Států.

Usilovně, leč neúspěšně se snažil nemyslet na to, jak málo z Janet a Jeffa ty rakve evropské velikosti budou obsahovat.

Neměl jiný racionální důvod sledovat poslední hodiny sestřina života než pouhou zvědavost. Ale nevěděl, proč to neudělat. Navíc odlétal až večer a nechtěl využívat pohostinnost svého přítele. Elektronicky zjištěné platby Janetinou kreditkou, které mu Patrick dal, Langovi poskytly mapu jejího posledního dne. Navštívila Hermès a Chanel, kde nakoupila v podstatě jen drobnosti – šátek, halenku. Zřejmě se víc zajímala o suvenýry než o haute

couture, napadlo Langa. Jen nakoukl výkladem na figuríny, které byly příliš štíhlé, než aby byly reálné, a zahalené do oblečení, jež cena převyšovala průměrný roční americký plat. Počet Lamborghini a Ferrari zaparkovaných u chodníku rozptýlil jakékoli pochybnosti, které by ohledně extravagantnosti zboží mohl mít.

Poslední platba kreditní kartou ho dovedla do Île Saint-Louis. Tuto část města doslova i ekonomicky zastínil přilehlý Île de la Cité a katedrála Notre-Dame. St. Louis byla bizarní čtvrť na ostrově uprostřed Seiny. Lang si pamatoval osm bloků malých hotelů, bistra s dvaceti místy a malé obchody plné zvláštností.

Zanechal Patrickovo auto s řidičem v úzké uličce na jednom z mála parkovacích míst a vystoupil z Peugeota před pekařstvím. Nadechl se vůně čerstvého chleba a sladkostí. Šel na jihovýchod po Rue Saint-Louis-en-l'Île, až dorazil na křižovatku, kde byly chodníky ještě blíž k sobě, na Rue des Deux Points. Snažil se najít adresu uvedenou na účtence, ale čísla domů bylo buď těžké najít, nebo neexistovala. Naštěstí tam byl jen jeden obchod s nápisem *magasin d'antiquités*, starožitnosti.

Zvonek nade dveřmi oznámil jeho vstup do prostoru přečpaného rekvizitami civilizace z posledních alespoň sta let. Olejové i elektrické lampy byly postavené na šicích stolcích spolu s hromadami zaprášených časopisů, mis i talířů svázaných do hromad. Bronzové a mramorové sochy, busty bohyň a císařů lemovaly uličky pokryté koberci s dlouhým vlasem i orientálními koberečky. Lang se snažil vyhnat z hlavy představu pavučin.

Jediná místnost páchla prachem a nepoužívanými věcmi spolu s náznakem plísně. Lang se snažil neshodit gramofon a desky odhadem z padesátých let, když se otáčel a hledal majitele.

„Salut!“ Před skříní vykoukla hlava. „Mohu vám pomoci?“

Stejně jako většina Pařížanů dokázal obchodník bezchybně poznat Američana na první pohled.

Lang zvedl kopii účtenky. „Hledám informaci.“

Do přední části obchodu vykukla bezpohlavní postava v černém. Vrásčitá ruka vzala účtenku a podržela ji na světle s rozvířenými zrny prachu. Z kapsy se vynořily brýle. „Co si přejete vědět?“

Lang zapátral v hlavě po vhodné historce a rozhodl se říct alespoň částečně pravdu. „Janet Holtová byla moje sestra. Byla zabita

při výbuchu v Marais před pár dny poté, co sem přišla. Jen se snažím zjistit, co si koupila, když byla ve městě.“

„To je mi moc líto.“ Obchodník ukázal na stěnu, nebo spíš na mezeru mezi dvěma tmavými obrazy lidí v oděvu z devatenáctého století. „Koupila si obraz.“

„Portrét? Čí?“ To by bylo neobvyklé.

Obchodník zavrtěl šedivou hlavou. „Ne, obraz pastýřů, pole, možná nějaká náboženská scénérie.“

To víc odpovídalo Janetinu vkusu.

Lang se začal ptát dál, ale pak si to rozmyslel. Co to má společného s obrazem? Soudě podle původu stěží měl uměleckou nebo peněžní hodnotu.

„Ten obraz,“ pokračovala postava v černém, „tu nebyl dlouho. Vlastně hned po vaší sestře přišel nějaký muž a byl našťvaný, že jsem ho už prodal.“

Roky pátrání po neobvyklém a rozeznávání anomálií zapnuly dávno nepoužívanou anténu. „Vzpomínáte si na toho muže?“

„No, blízký Východ, nejspíš Arab, oblečený v hezkých, ale levných šatech. Mluvil velmi dobře francouzsky.“

Lang ignoroval náznak obvinění. „Řekl, proč ten obraz chce?“

„Ne, ale jak vidíte, mám na prodej skutečně krásné věci.“

Lang chvíli přemýšlel. „Řekl jste, že jste tu ten obraz neměl dlouho. Vzpomenete si, odkud jste jej získal?“

Další šustění papírů. „Z Londýna, Mike Jenson, obchodník s kuriozitami, starožitnostmi a tak dále, s. r. o. Číslo 12 Bond Street, Londýn W1Y 9AF. Prodáváme si zboží navzájem.“

Pokud se něco neprodá na jednom místě, zkus to jinde, pomyslel si Lang. „Mohu si půjčit papír a pero?“

Napsal si jméno a adresu. Považoval je za důležité, ačkoli nedokázal vysvětlit proč.

Možná proto, že to byl první detail Janetina posledního dne, který se aspoň trochu vymykal obvyklému.

„Díky. Moc mi to pomohlo.“

Venku se Lang vydal opačným směrem. Takže někdo chtěl obraz, který si koupila Janet. Mohla to být příčina Janetiny smrti? Ale to nedávalo smysl. Jak řekl Patrick, ten dům na Place des Vosges připomínal Fort Knox. Musel se usilovně snažit představit si,

že někdo byl tak naštvaný, že ho Janet předběhla při koupi obrazu, až byl z pomsty ochoten zničit obraz i ji.

Přesto...

Bzučení v Langově hlavě bylo stále hlasitější a hlasitější. Tak hlasitě, až ho to překvapovalo; najednou si uvědomil, že ten zvuk slyší doopravdy. Otočil se právě včas, aby uviděl jednoho z všudypřítomných jezdců na skútru, jak zrychlil a vyjel na chodník. Jezdec měl hlavu schovanou v přilbě. Určitě je nemocný nebo opilý, pomyslel si Lang.

Motorka stále zrychlovala a mířila přímo na Langa. Když se Lang odrazil a skočil do dveří domu, jezdec se k němu naklonil. Sluneční světlo se odrazilo od něčeho, co držel v ruce schované v rukavici. Lang před jezdcem uhnul a ucítil, jak ho něco škráblo do ramene.

Rozčílilo ho to, co považoval za ledabylý pokus o zločin, a tak vyskočil na nohy a chtěl jezdce pronásledovat a shodit z motorky. Bylo to beznadějně. Skútr proklouzl za roh a zmizel z dohledu.

„Monsieur!“ vyběhl obchodník ven. „Jste zraněný!“

„Ne, jsem v pořádku,“ odpověděl Lang.

Pak sledoval mužův pohled tam, kde mu trhlinou v košili prosakoval pramínek krve. Záblesk čepel, úmyslné vyjetí na chodník. Někdo mu chtěl podříznout krk.

„Zločin tu kvete stejně jako v kterémkoli jiném velkém městě,“ řekl později odpoledne Patrick.

Lang s ramenem ztuhlým pod obvazy, kterých byla podle něj příliš silná vrstva, si jen odfrkl. „Ano, ale tohle nebylo žádné popadni a zmiz. Ten hajzl mě chtěl zabít.“

Patrick pomalu zavrtěl hlavou. „Ale proč by to měl chtít udělat?“

To je, pomyslel si Lang, správná otázka.

KAPITOLA DRUHÁ

I

*Delta Flight 1047: Paříž-Atlanta
22:35 východoevropského času*

Lang byl vyčerpaný, ale přesto nedokázal spát. Zíral na komedii na monitoru Airbusu 777 nad hlavou, aniž by ji vnímal. Kombinace zármutku, zvědavosti a strachu z létání ho nutila se pořád kroutit, přestože seděl na širším sedadle první třídy a měl dost místa na nohy.

Se zavřenýma i otevřenýma očima si přehrával v hlavě scénky s Janet a Jeffem. A pak s mužem na skútru s nožem v ruce.

Náhoda? Bývalý výcvik ho naučil nedůvěřovat zdánlivě nesouvisícím událostem. Ale kdo by chtěl zabít ženu, která zasvětila svůj život adoptovanému synovi a jiným malým dětem po celé zeměkouli? A kdo by navíc měl chtít zabít Langa?

Dávná nenávisť? Nedokázal si představit zášť, která vydrží patnáct let.

„Přejete si něco?“ Letuška si s novým nánosem rtěnky nasadila i úsměv.

Lang zavrtěl hlavou. „Ne, mám všechno, díky.“

Což samozřejmě nebyla pravda.

Vyhnal si z hlavy myšlenky na Janet a Jeffa stejně, jako rodič pošle nezvedené děti si hrát ven. Pomyšlení na dvě kovové rakve v nákladním prostoru mu nedávalo spát. Mysli na něco příjemného, na něco uklidňujícího...

Jsou to od Patrickova telefonátu teprve dvě noci, jen pár hodin?

Ten večer strávil s otcem Francisem Narumbou. Večeřeli v Manuelově taverně, módním baru, kde se scházeli studenti, politici a místní rádobyintelligence. Byla vyhlášená ošuntělými příjemnými

dřevěnými boxy a otřískanými barovými stoličkami. Jídlo nikdy nebylo skvělé a atmosféra ještě méně, ale bylo to místo, kde se černý kněz a bílý právník mohli hádat latinsky, aniž by si toho někdo všimnul.

Lang s Francisem vedli vlastní tažení za oživení Vergiliova a Liviova jazyka. Oba byli oběťmi studia klasiků. Lang proto, že byl příliš paličatý, než aby se nechal nacpat na obchodní školu, a kněz proto, že se tento jazyk vyžadoval v semináři.

Jejich přátelství bylo založeno na oboustranné potřebě – měli kolem sebe málo lidí, kteří historii viděli jako něco staršího, než je vydání časopisu *People* z minulého týdne. Lang měl sklony nahlížet na události po prvním drancování Říma jako na současnost, zatímco Francis měl úžasné znalosti středověkého světa. Role katolické církve ve světových událostech poskytovala plodné pole pro přátelskou hádku.

Kněz zdvořile naslouchal, když Lang dštil oheň a síru ohledně neschopnosti kanceláře státního zástupce Fulton County, což byla záležitost motivovaná rozhodně něčím jiným než nesobeckými zájmy dobrého občana.

Mít obžalovaného klienta více než rok nebylo pro obchod dobré, zejména pro ten klientův. Obžaloba byla velká nesnáz, protože v očích veřejnosti byl obviněný vinen, dokud nebyl dokázán opak.

„Pokud je okresní prokurátor tak neschopný, jak říkáš, jak se do úřadu dostal?“ zeptal se Francis a prohlížel si silně převařený fileť z lososa. Pokrčil rameny nad beznadějností Manuelovy kuchyně. „*Fabas indulcet fames.*“

Latinské aforismy byly silně soutěživou formou vytahování se jeden nad druhého.

Lang si objednal hamburger. Zpackat ho by vyžadovalo dost úsilí. „Hlad opravdu osladí fazole, ale člověk by musel být hodně hladový, aby si je vychutnal,“ řekl. „Jako odpověď na tvou otázku, okresní prokurátor vděčí za svou práci tomu, koho zná, ne svým schopnostem. *Ne Aesopum quidem trivit.*“

„On si Ezopa ani neprolistoval?“

Lang si naléval ze džbánu pivo pokojové teploty. „S vírou ve všechny ty svaté ses stal doslovným. Volněji řečeno, on ani nezná spěch.“

Kněz upil ze sklenice, která musela být stejně vlažná jako Langova. „*Damnans quod non intelligunt.*“

Zatracují, co nechápou.

Po večeři si hodili mincí o účet a Lang už potřetí v řadě prohrál. Někdy si říkal, že Francisovi se v takových záležitostech dostává obzvláštní pomoci.

„Janet a Jeff se mají dobře?“ zeptal se Francis, když šli k autu.

Jeho zájem byl víc než zdvořilostí. Po rozvodu se Janet paradoxně stala věrnou katoličkou aktivní ve Francisově farnosti. Podle Langa proto, že církevní postoj k otázce dalšího sňatku by ji odradil od další špatné volby. Jeff byl díky své cizokrajnost pro Francise, který se narodil v jedné z méně žádoucích zemí Afriky, něčím výjimečným.

Lang sáhl do kapsy pro klíč od Porsche. „Oba se mají fajn. Vzal jsem minulý týden Jeffa na zahajovací utkání Braves.“

„Vypadá to, že by sis mohl dovolit skutečné auto místo téhle hračky,“ brblal Francis, když se kroutil na sedadle spolujezdce.

„Užij si jízdu nebo jed' MARTOU,“ řekl Lang vesele. „Mimočodem, Janet pořídila Jeffovi před týdnem psa, nejošklivějšího čokla, kterého uvidíš na každoročním požehnání zvířatům.“

„Říká se, že krása je skrytá uvnitř.“

Lang otočil klíčkem v zapalování. „Tak tahle musí být až u kostí. Myslím, že ho Janet vybrala proto, že toho by si z útulku asi nikdo nevzal.“

Než se dostal k části, kde Lang dojel domů, klesl do bezedné propasti spánku. Probral se, až když s ním zatřásla tatáž letuška se stejným úsměvem a připomněla mu, aby si před přistáním narovnal sedadlo.

Lang si myslel, že když zemřela Dawn, truchlil, že to ani víc nešlo. Nemoc bez konce, agónie při sledování milované ženy, jak odchází, ho podle něj obrnila proti dalším ztrátám.

Mýlil se.

Když se díval na dvě rakve, jednu poloviční velikosti, jak klesají do červené georgijské hlíny, ztratil stoický postoj, jaký jižanský zvyk od mužů požadoval. Místo toho se rozplakal. Nejdřív měl jen mokré oči, pak už mu tekly slzy, které se ani nesnažil zadržet. Pokud nad ním někdo kvůli jeho žalu ohrnoval nos, tak ať jde do háje. Neplakal jen pro Jeffa a Janet. Plakal i nad sebou. Poslední část rodiny byla pryč. Ta myšlenka ho naplnila osamělostí, o jaké netušil, že existuje.

Už dřív přišel o přátele a známé, to se stává každému dospělému. Také znal pár spolupracovníků, kteří zahynuli v jeho bývalém riskantním zaměstnání. A ztratil Dawn, ale tam měl celé měsíce, aby se připravil na nevyhnutelné. Ale jeho mladší sestra a synovec odešli náhle a nepochopitelným způsobem.

Pohřeb měl v sobě atmosféru neskutečna, něčeho, co nacvičili jen pro něj. Sledoval jej, jako by byl svědkem úmrtí někoho jiného, nebo možná filmu. Ale nebyl pouhým divákem žalu, který ho žral, jako když si zvíře prokousává cestu ven z klece.

Díry, které pohlít Janet a Jeffa, byly vedle mramorové desky s Dawniným jménem. Ještě nebyla omšelá, nápis byl stejně zřetelný jako ztráta, kterou cítil každou neděli, když pokládal na osobní kopeček hlíny kytici. Bude navštěvovat další dva hroby, protože Jeff a Janet budou s Dawn sdílet věčnost na témže úbočí kopce.

Neposlouchal slova, která Francis četl z modlitební knížky. Místo toho si v hlavě přehrával všechny videohry, co hrával s Jeffem, viděl znovu každou zlatou hvězdičku oceňující jeho domácí úkoly. Postrádal je oba, ale smrt dítěte byla důkazem, který obviňoval vesmír a popíral existenci Boha dohlížejícího na maličké.

Než truchlící, většinou sousedé nebo Janetini spolužáci z medicíny a pár rodičů Jeffových spolužáků, doříkali své nesmyslné kondolence, přetavil se jeho zármutek ve vztek. Ten, kdo tohle provedl, za to zaplatí. Nejde o to, jak dlouho to bude trvat, kolik času si to vyžádá, jak daleko bude muset cestovat, najde ho. Nebo je.

Zapletli se s nesprávnou rodinou. Neměl zkušenosti s vymáháním práva, ale měl pestrou paletu známých, lidí, kteří měli přístup

i k informacím, které policie k dispozici neměla. I kdyby měl zavolat každému z nich, aby viníka našel, tak to udělá.

Vzteky ho podivně uklidňoval. Přinášel rád do jinak nesmyslného světa. Představil si chuť pomsty těm neznámým osobám a ne všiml si rostoucí netrpělivosti zaměstnanců hřbitova. Postávání na okraji hrobu jen oddalovalo odstranění umělého trávnickového koberce, který zakrýval hromadu hlíny před citlivějšíma očima, a návrat traktůrku, který nahrne hlínu na rakve, jež zůstaly během obřadu zavřené.

Nějaká ruka se lehce dotkla jeho ramene. Myšlenky se mu rozprchly, když ho Francis poplácal po zádech. Lang ho požádal, aby vedl obřad nejen jako Janetin přítel a kněz, ale i jako jeho přítel.

„Langu, musíš myslet na Janet a Jeffa, ne na pomstu.“

Lang si povzdechl. „Je to tolik vidět?“

„Vidí to kdokoli, kdo se ti podívá do obličeje.“

„Nemůžu prostě odejít, Francisi, a zapomenout na to, co se stalo. Někdo to udělal, zabil dva nevinné lidi. A neříkej mi, že je to Boží vůle.“

Kněz zavrtěl hlavou a zahleděl se na dva hroby. „Předpokládám, že jsi mě požádal o sloužení obřadu, protože jsi chtěl, aby se zúčastnila vyšší moc, než je ta tvá. Já...“

„Sakra!“ zavrčel Lang. „Tvoje vyšší moc se někde flákala, když byla zapotřebí.“

Okamžitě té poznámky litoval. Byl to následek zármutku, vzteku i jedné nebo dvou probdělých nocí. Ačkoli se Lang nehlásil k žádné určité víře, není potřeba ponížovat víru někoho jiného.

„Promiň, Francisi,“ řekl. „Jsem teď trochu hrubý.“

Pokud se kněz urazil, nedal to nijak najevo. „To je pochopitelné, Langu. Myslím, že chápu, o čem přemýšlíš. Nebylo by lepší nechat francouzskou policii, ať to vyřeší?“

Lang si posměšně odfrkl. „To se ti snadno řekne. Pro ně jsou to jen další dvě vraždy. Chci spravedlnost a chci ji teď.“

Francis si ho chvíli prohlížel. Velkýma hnědýma očima jako by mu četl myšlenky. „To, že jsi přežil jedno riskantní zaměstnání, neznamená, že máš kvalifikaci vypátrat toho, kdo to provedl.“

Lang o svém předchozím zaměstnání Francisovi nikdy neřekl. Kněz byl dostatečně chytrý, aby uhodl, že právník, který studoval

práva ve třiceti a má v životopisu skoro desetileté prázdné místo, není ochoten o své minulosti mluvit. Francis uhodl pravdu nebo byl pravdě dost blízko.

„Kvalifikace nekvalifikace, musím to zkusit,“ řekl Lang.

Francis mlčky přikývl a otočil hlavu směrem k mírnému svahu, než se na Langa jako obvykle úkosem podíval. „Budu se za tebe modlit.“

Langovi se povedlo zkroutit obličej do grimasy, která moc nepřipomínala úsměv, ale odpověď už byla obvyklá. „To asi neuškodí.“

Ve chvíli, kdy sledoval, jak Francis schází ze svahu, si uvědomil, že přijal závazek. Ne slib zrozený ze vzteku, ne nějaké dobře míněné rozhodnutí, které lze zapomenout, ale závazek.

Ale neměl tušení, jako ho splní.

3

Atlanta
O hodinu později

Lang šel z pohřbu do Janetina domu.

Bude ho samozřejmě muset dát na prodej, i když se té myšlenky vyhýbal. Janet tvrdě pracovala jako matka-samoživitelka, aby měla místo, kde by svému synovi poskytla domov. Byla to součást jich dvou, s níž se Lang nechtěl rozloučit.

Tráva potřebovala posekat, všiml si smutně. Janet by ji takhle nikdy nenechala. Vzadu se znovu málem rozplakal, když uviděl houpačku, kterou s Janet postavili před dvěma lety. Spotřebovali na ni skoro celé horké odpoledne a ledničku studeného piva. Až minulý měsíc Jeff strýci svěřil, že je příliš velký na to, aby si hrál na houpačce jako malý kluk.

Lang odemkl dveře a všiml si, že uvnitř je zatuchlo, jak bývalo v opuštěných domech. Říkal si, že to tu potřebuje důkladně prohlédnout, když chodil nahoru a dolů a kličkoval po Janetině obývacím pokoji. Matně se usmál. Byl mnohem uklizenější, než ho kdy viděl. Na stěnách visely obrazy – truchliví svatí, zamračení mučedníci nebo zakrvácená ukřižování. Janet sbírala náboženské umění a Lang ji k tomu přivedl.

Před lety si utečenec z jedné balkánské země s sebou přivezl část své umělecké sbírky. Byly to obrazy, které nepochybně ukradl z nějakého kostela zakázaného komunisty a prodával je s nadšením, jaké dokázal předvést jen čerstvý konvertita ke kapitalismu. Obrazy, jak si Lang vzpomínal, představovaly zakrvácenou a nedávno useknutou hlavu Jana Křtitele a podobně zakrvácené tělo ježící se šípy. Nejspíš svatý Šebestián. Barvy byly pozoruhodné, styl téměř byzantský a cena na londýnské aukci celkem rozumná. Ve světle nedávného Janetina příklonu ke katolicismu mu ty dary přišly celkem náležité. Nebo alespoň jako zdroj smíchu.

Byly úspěšnější, než Lang předpokládal, a zažehly zájem, který jí vydržel po zbytek života. Janet nebyla moc pobožná osoba nehledě na její katolicismus. Nicméně se jí líbily portréty různých svatých při všech strádáních jejich mučednictví. Byl to jediný druh umění, vysvětlila, který si mohla dovolit. Impresionisté a jejich současní díla přesahovali její finanční možnosti. Na trhu byl dostatek církevního umění, takže i cena starších děl byla pro ni stále přijatelná.

Také jí poskytovaly dostatek potěšení z Langovy ne vždy úspěšné snahy přeložit latinské nápisy, které se na obrazech často objevovaly.

Zájem o sbírání chápal. Langovi se na rozličných cestách podařilo shromáždit malou skupinku předmětů spojených s klasickým světem, jenž byl pro něj tak fascinující – římská mince s vyobrazením Augusta Caesara, etruský votivní pohár, jílec makedonské dýky, která mohla patřit jednomu z Alexandrových vojáků.

Zamykal hlavní dveře, když si všiml, že k chodníku zajíždí poštovní dodávka. Lang se díval, jak pošťák nacpal poštu do schránky a odjel.

Sara, Langova sekretářka, docházela posledních pár dnů vybírat poštu, většinou reklamní letáky, které zřejmě dokazovaly, že život pro nakupující veřejnost pokračuje, jako by se nic nestalo. Bylo trpkou ironií, že se Janetina existence smrškla na položky v seznamu pošty nějakého reklamního agenta. Bylo tam pár účtů, které Lang hodlal zaplatit, než dá jejím jménem sbohem Vise a AmEx.

Poštovní schránka obsahovala pohlednici oznamující výprodej u Neiman's, zpravodaj z okolí a obálku s vytištěným jménem

„Ansley Galleries“. Lang ji zvědavě otevřel a vytáhl počítačem tištěný dopis informující „Draheho zákazníka“, že galerie nedokázala nikoho sehnat po telefonu, ale práce je dokončena.

Ansley Galleries bylo malé skladiště u Šesté a Sedmé ulice, pár minut od místa, kde stál. Zřejmě nemělo smysl nutit Saru vypravit se na další výlet.

Dospívající děvče za pultem mělo ježaté purpurové vlasy, ladící rtěnku, na krku vytetovaného motýla a v levém obočí kroužek. Při pohledu na ni bylo pro Langa snazší unést to, že nemá vlastní děti. Podívala se na dopis, pak na něj. Přestala převalovat v puse kus žvýkačky jen na tak dlouho, aby se zeptala: „Vy jste...?“

„Langford Reilly, bratr doktorky Holtové.“

Podívala se na dopis v jeho ruce a pak zpátky na něj. „Ježíši! Četla jsem v novinách... promiňte. Doktorka Holtová byla milá dáma. Prevítí.“

Už měl kondolenci dost na celý život, natož dneska. Přesto to bylo od toho dítěte hezké. „Díky. Vážím si toho. Starám se o její majetek. Proto jsem přišel vyzvednout...“

Ukázal na papír v ruce.

„Ach! Promiňte! Hned vám to donesu.“

Sledoval, jak jde mezi regály za přepážku podle zvuku praskajících žvýkačkových bublin.

Když se vrátila, držela v ruce balíček zabalený v hnědém papíru. „Doktorka Holtová si to poslala z Paříže, nechala to zarámovat a ocenit kvůli pojištění.“ Odtrhla malou obálku přilepenou k papíru. „Tohle je polaroidový snímek obrazu a ocenění. Měl byste si jej dát někam do bezpečí. My si uděláme kopii.“ Položila obálku i balíček na pult a podívala se na účtenku. „Bude to dva šedesát sedm padesát pět, včetně daně.“

Lang jí podal kreditku a sledoval, jak ji protáhla terminálem. Mezitím si strčil obálku do vnitřní kapsy kabátu. Co bude dělat s nějakým náboženským obrazem? Prodat jej nepřipadalo v úvahu; Janet si jej koupila během posledních hodin svého života. Někde mu najde místo.

Podepsal účtenku z kreditky, strčil ji do kapsy a vzal si balíček pod paži. Zastavil se ve dveřích, aby si oči zvykly po šeru v obchodě na jasné sluneční světlo venku.

Něco nebylo v pořádku, nebylo na svém místě.

Staré pocity, kdy si ze zvyku uvědomoval své okolí, byly natolik jeho součástí, že už je nebral na vědomí, stejně jako jelen instinktivně poslouchá zvuky prozrazující šelmu. Všiml si, že vrátný jeho kondominia stojí nalevo místo pravé strany dveří, a zaznamenal i rachotiny v bohatší čtvrti, kam patřily Mercedesy a BMW.

Trvalo mu vteřinu, než si uvědomil, že se zastavil a zírá na ulici a to ostatní. Muž na druhé straně ulice, lidská troska zřejmě vyspávající démony levného vína ve dveřích prázdné budovy v sousedství zaházených sklem a papírem. Sedl si čelem k Langovi a oči měl zdánlivě zavřené. Obnošená maskáčová bunda, potrhané džíny a špinavé tenisky bez tkaniček byly pro takovou osobu celkem typické. Ten muž mohl být jedním z tisíců potulujících se městských bezdomovců. Ale kolik z nich bylo hladce oholených a mělo tak krátké vlasy, že mu nevyšly zpod pletené čepice? I kdyby tohohle nedávno propustili z vězení, kde se dbalo na hygienu, bylo nepravděpodobné, že by byl kolem poledne tady, když v kostele na druhém konci ulice zrovna rozdávali polévku a obložené chleby. Taky si šel lehnout dost rychle. Lang věděl určitě, že ten chlap tu nebyl, když do galerie vešel, ale přesto si stihl najít příhodné místo a usnout během dvou nebo tří minut. Dokonce ani ten jed rozežírající jeho vnitřnosti, získaný za dolary vyžebrané od střední třídy, by ho nesejmul tak rychle.

Samozřejmě, říkal si Lang, mohl by se mýlit. V Midtownu byla žebráků spousta a třeba si zrovna tohoto nevšiml. Ale moc pravděpodobné to nebylo.

Zvedl ruku, jako by si stínil oči, ale nechal si mezeru mezi prsty. Pozoroval spáče cestou ke svému zaparkovanému Porsche. Pletená čepice se pomalu otočila. Langa také sledovali.

Objel autem blok. Muž zmizel.

Lang si připomněl, že paranoia neznamená, že člověka opravdu někdo sleduje.

KAPITOLA TŘETÍ

I

Atlanta
Téhož odpoledne

Lang věděl, že jeho sekretářka Sara by ho upozornila, kdyby se v jeho praxi objevilo něco naléhavého. Šel do kanceláře proto, aby si zaměstnal hlavu a také na vše dohlédl. Kancelář byla v jedné z vyšších atlantských budov v centru.

Pronesla spoustu usazených kondolencí na ranním pohřbu a Lang očekával, že se rozpláče znovu. Konec konců, Jeffa i Janet znala dobře. Překvapilo ho, když jej přivítala: „Volali z psího hotelu. Janet jim dala tohle číslo pro případ nouze. Ten pes Brumla je tam už víc než dva týdny. Chcete, abych ho vyzvedla? Co je to za jméno, Brumla? Proč ne Spot nebo Fido?“

„Jméno asi vybíral Jeff.“ Lang neměl ponětí, co bude dělat s velkým ošklivým psem. Ale Brumla byl Jeffův přítel a Lang si byl zatraceně jistý, že tohle zvíře do útulku poslat nehodlá. Vlastně mít toho vořecha u sebe by mu mohlo připomínat, že se část jeho rodiny vrátila. „Ne, díky. Vyzvednu ho cestou domů.“

Posadil se ke stolu plnému složek s lepidly.

Když skončil s předchozím povoláním, spolu s Dawn se shodli, že právo je jako druhá kariéra zajímavé. Díky malé penzi a Dawninu platu udělal školu. Nelákalo ho pracovat pro někoho jiného. Po promoci si zařídil vlastní firmu a začal pracovat pro klienty, které sehnal přes staré známé.

Začalo se o něm mluvit. Praxe prosperovala a umožnila Dawn přestat pracovat a otevřít si butik, po kterém vždycky toužila. Jelikož jeho práce nebyla tak nepředvídatelná jako ta předchozí, byl doma skoro každou noc. A pokud nebyl, jeho žena věděla, kde je a kdy se asi vrátí.

Tak měli všechno, co se zpívá v písni Jimmyho Buffeta: velký dům, peníze na všechno i lásku, která snad časem stále sílila, jako když se přilévá oleje do ohně. Dokonce ani po pěti letech nebylo neobvyklé, že když ho Dawn potkala ve dveřích oblečená poskrovnou – nebo vůbec –, tak se milovali hned v obývacím pokoji, protože byli příliš netrpěliví, než aby došli až do postele.

Toho večera, kdy Lang přivedl domů klienta, aniž by to ohlásil, to bylo trochu rozpačité.

Jediným mráčkem na obzoru byla Dawnina neschopnost otěhotnět. Po nekonečných testech plodnosti se dohodli na adopci, jenže pár měsíců před ní Dawn začala ztrácet chuť k jídlu a hubla. Ty ženské partie, které se odmítaly množit, se staly zhoubnými.

Za méně než rok se z jejích plných nader staly splasklé pytlíky a žebra s každým obtížným nádechem málem propichovala bledou kůží. Tehdy si Lang poprvé uvědomil, že tentýž vesmír, který mu dal tuhle milující vstřícnou bytost, ji může lhotejně sledovat, jak se mění ze zdravé ženy v kostru bez vlasů ležící na nemocniční posteli, jejíž dech páchne smrtí a jediným potěšením jsou pro ni drogy, které na chvíli zaplaší bolest.

S postupující rakovinou on i Dawn mluvili o uzdravení – o tom, co budou dělat a kam pak pojedou. Oba doufali, že ten druhý v to věří. Lang, a myslel si, že Dawn taky, se modlili, aby ke konci došlo rychle.

Lang trpěl tím, že věděl o její nevyhnutelné smrti. Dával si iracionálně za vinu, že jí nemůže poskytnout útěchu. Měl víc času, než by kdo chtěl mít, aby se připravil na její smrt.

Pokud si vzpomínal, nevěděl, co je horší – muka jisté smrti, nebo náhlý odchod jeho sestry a synovce.

Pokud šlo o to druhé, alespoň mohl snít o pomstě, o tom, že se popere s těmi, kdo měli jejich smrt na svědomí. To bylo zadostiučinění, které u Dawn neměl.

Za ta léta po odchodu na odpočinek neměl moc důvodů využívat své bývalé kontakty. Kolik bývalých kolegů přežilo, uvažoval, když se probíral věcmi v zásuvce. Prsty nahmatal falešná záda šuplíku a odsunul dřevěný panel stranou. Za ním byla malá knížečka, kterou vytáhl a otevřel. Kdo zbyl? A co je důležitější, kdo z těch zbylých mu dlužil nějakou laskavost?

Vytočil číslo s místní volačkou 202, nechal dvakrát zazvonit a zavěsil. Někde se na displeji počítače objeví Langovo telefonní číslo. Za méně než vteřinu tomu číslu bude přiřazeno Langovo jméno a místo, odkud volá. Tedy pokud to volané číslo stále patří tomu, komu doufal.

Za méně než minutu na něj zabzučela Sara. „Na telefonu je nějaký pan Berkley a tvrdí, že reaguje na tvůj telefon.“

Lang ho zvedl. „Milesi? Jak se máš, kámo?“

Odpověď trvala o zlomek vteřiny déle než u obyčejného hovoru. Hovor byl přeměřován přes spoustu náhodných spojení rozmístěných po celé zeměkouli a rozhodně se nedal vystopovat.

„Fajn, Langu. Co sakra děláš ty?“ Po všechna ta léta si Miles Berkley zachovával jižanskou protažovanou intonaci jako vzácný poklad.

„Moc dobře ne, Miku. Potřebuju trochu pomoci.“

Lang věděl, že se jeho slova porovnávají se starými záznamy hlasu. Nebo se ověřují nějakou technologií, která se začala používat po jeho odchodu.

Pauza.

„Cokoli, Langu...“

„Před třemi dny byl v Paříži požár a vypadalo to, že tam použili termit.“

„O tom jsem slyšel.“

Miles pořád četl místní noviny. Cokoli nenormálního, cokoli, co by mohlo být předzvěstí možné zajímavé aktivity, bylo zaznamenáno. Zkoumáno a založeno. Miles viditelně dělal stále tutéž práci.

Lang byl za to štěstí vděčný, a zeptal se: „Nechybí nic ve vojenských skladech? Nemáš tušení, odkud ten sajrajt byl, kdo by mohl mít podobné zbraně k dispozici?“

„Proč tě to zajímá?“ chtěl vědět Miles. „Myslíš, že by to mohl být někdo z tvých klientů?“

„Byl to dům přítelkyně mé sestry. Ona a synovec byli uvnitř.“

Nastala pauza příliš dlouhá, než aby se dala svést na spojení. „Zatraceně, to je mi líto, Langu. To jsem nevěděl. Chápu, proč to chceš vědět, ale zatím nemáme tušení. Žádné vloupání do vojenských skladů, žádné chybějící položky na seznamech, pokud vím.“

Samozřejmě kdokoli může odejít s plukou ruské výzbroje, aniž by si toho Rusové všimli. Tvoje sestra se zapletla do něčeho, do čeho neměla?“

„Neměla nic než své dítě, lékařskou praxi a církve. Sotva něco zločinného.“

„Tak to je pak ještě těžší uhodnout motiv. Poslyš, nepomýšlíš na to, že opustíš výslužbu? Doufám, že ne. Ať je to, kdo je to, nejspíš je to profík. Rozhodně je nedostaneš sám, i kdybys věděl, kdo to je.“

„To by mě ani nenapadlo,“ lhal Lang. „Určitě chápeš, proč mě to zajímá. Můžeš mi poslat informace, jestli něco zjistíš?“

„No, víš, že nemůžu, alespoň oficiálně ne. Voják pro vojáka, uvidím, co se dá dělat.“

Lang zavěsil a několik minut zíral z okna. Právě začal a už byl ve slepé uličce.

2

Atlanta Později téhož dne

Park Place nebylo zrovna originální jméno; developer, který postavil Langovo kondominium, jej převzal přímo z herního plánu Monopolů. Nebyl tu žádný Boardwalk. Postavit panelák, který vypadal jako komín ze šachovnic, taky nebyl nový nápad. Ale vrátný v komické operní uniformě ano. V Atlantě byl první a vypadal bohatě kdekoli na jih od Upper East Side v New Yorku.

Když Lang došel domů, nebyl vrátný Richard ani tak příjemnou součástí, jako spíš překážkou. Prohlížel si Brumlu s tímž výrazem, jaký by měl při sledování smetí naházeného v mramorovém foyeru domu. Psův mávající ocas a prosebný pohled hnědých očí tu nechuť nijak nezmiřily.

Brumla nevypadal jako psí mazlíček pro boháče, zdráhavě připustil Lang. Ten pes mohl být skoro jakékoli rasy, měl huňatý černý kožich a bílou masku. Jedno ucho mu stálo, druhé měl svěšené jako uvadlou květinu. Napínal nové vodítko a očuchával zaoblenou

intarzovanou skříňku, o které Lang už dlouho tušil, že by mohla být vzácná. Kdyby pes neoznačoval truhlíky venku, dělal by si Lang ohledně abcházkých koberečků velké starosti.

Došlo mu, že padesátka by mohla přeměnit despekt ve vděčnost - a měl pravdu.

„Patřil mému synovci,“ vysvětlil Lang omluvně a předal vrátnému složený účet. „Nevěděl jsem, co s ním mám dělat.“

Richard si zastrčil peníze do kapsy uhlazeně jako člověk, který je zvyklý na štědrost obyvatel i mimo vánoční fond. Nepochybně věděl o Janetině a Jeffově smrti. Stejně jako většina zdejších zaměstnanců dobře věděl, co se děje v životech těch, pro které pracoval.

Spiklenecky mrkl. „Připadá mi, že váží míň než čtyři a půl kila.“

Pravidla kondominia zakazovala mazlíčky vážící víc než čtyři a půl kila, což byla váha, kterou Brumla pětkrát nebo šestkrát hravě překročil.

„Ten dar má zajistit, že se váš odhad nezmění,“ mrkl Lang.

„S tím počítejte. Mohu vám pomoci se zavazadly?“

Richard ukázal na zabalený obraz, který Lang nesl pod paží ruky, v níž nedržel vodítko.

Lang mu poděkoval, ale odmítl. Pospíchal k výtahům, než se objeví některý soused s realističtějším odhadem.

Jakmile pes prozkoumal každý centimetr kondominia a ověřil si, že on a Lang jsou tam jedinými živými bytostmi, lehl si v rohu a zahleděl se do prostoru s psím výrazem, který má mnoho výkladů. Lang odhadoval, že mu chybí Jeff.

Dobré žrádlo by ho rozveselilo. Ale čím ho nakrmit? Lang se zapomněl zastavit v obchodě pro psí krmení, i kdyby věděl, co má Brumla rád. Provinile odnesl půl kila hamburgerů z mrazáku do mikrovlnky. Nabídnuté jídlo Brumla jen zdvořile očichal. To psisko opravdu postrádalo svého mladého pána.

„Jestli nechceš žrát, tak mně to nevadí,“ řekl Lang a okamžitě se cítil trochu hloupě, že zapřádá hovor se psem.

Brumlovou jedinou odpovědí bylo protočení hnědých očí směrem k němu. Lang si sedl na pohovku a uvažoval, co má dělat se psem, který nežere, a s obrazem, který nechce.

Brumla začal chrápat. Bezva. Není nad psího společníka.

Lang se rozhlédl po známém prostoru. Dveře z vnější haly vedly přímo do obývacího pokoje. Na protější straně pokoje bylo za sklem centrum Atlanty. Napravo byla kuchyně a jídelna. Nalevo vedly dveře do jediné ložnice. Většinu prostoru u jediné možné stěny zabíraly regály zaplněné různorodou sbírkou knih, které potřebovaly víc prostoru, než malý byt poskytoval. Už si mohl kupovat jen brožované knihy, protože nedokázal snést vyhazování těch vázaných, aby udělal místo pro nové.

Trochu zbylého místa na stěně přídělil krajinkám poměrně neznámých impresionistů, které si s Dawn koupili. Jeho oblíbená, zřejmě od Herzoga, visela v ložnici, kde mu sytá zelená a žlutá rozjasňovaly rána.

Obrazy patřily mezi pár věcí, které si nechal po prodeji domu, jenž chtěli s Dawn zaplnit dětmi. Většina jejich starožitností byla pro kondominium příliš velká a žensky přepřácaná, což neodpovídalo jeho vkusu a přinášelo bolestné vzpomínky. Přiměl se uvěřit, že se ta bolest zmenší, když se známých věcí zbaví.

Zbavit se nábytku bylo vlastně prozřením. Dovedlo ho k poznání, že nábytek, oblečení a zařízení jsou pouhé věci, předměty nanejvýš na jeden život. Dawnina smrt mu připomněla nicotnost materiálních statků; byly to jen věci, kterých se člověk musí nakonec vzdát. Ne že by se stal asketou odupřícím si světská potěšení. Ale pokud si mohl užít lepší restaurace, bydlet tam, kde chce, a řídit jaké auto chce, byl zbytek jen nadbytečnou zátěží.

Lang nahradil starožitnosti moderními věcmi z chromu, kůže a skla a nechal si jen dva kousky připomínající jeho ženu - skříň na prádlo ze zlatavého dubu, kde stála televize a zvuková aparatura, a malý sekretář, kde byly na štítku zatočené osmičky - podpis Thomase Elfeho, vynikajícího charlesterského výrobce skříněk z osmnáctého století. Za vlnitým ručně foukaným sklem stála malá sbírka starožitností a pár vzácných knih.

Na chvíli zapomněl na Brumlovo chrápání, zatímco pozoroval balíček v hnědém papíru opřený o zeď u dveří. Měl by se podívat.

V podstatě našel to, co očekával - plátno asi metr krát metr dvacet zobrazující tři vousaté muže v dlouhém šatu a sandálech. Zdálo se, že zkoumají obdélníkovou kamennou stavbu. Ti dva po stranách drželi hole nebo kopí, zatímco muž uprostřed klečel

a ukazoval na nápis vytesaný do kamene, „ETINARCADIAEGOSUM“. Latinský. „Jsem v Arkádii“ podle Langova zběžného překladu, ale pořád mu zbývalo „sum“. Proč by tam mělo být to nadbytečné slovo? Nejdřív ho napadl nesprávný překlad. Ale ani jinak mu ta slova nedávala smysl.

Čtvrtá postava, bohatě oděná žena, stála napravo od mužů, s rukou položenou na rameni klečícího. Za postavami se nad krajinou tyčily hory, křídové kopce místo zeleného porostu většiny náboženských obrazů. Geografie jako by se soustředila na jediné místo, rozeklané údolí v mlžnaté dálce.

V té mezeře něco bylo... otočil obraz vzhůru nohama. Prostor mezi horami nyní připomínal známý tvar, byl silně podobný Washingtonovu profilu na čtvrtáku. Malý vrcholek tvořil dlouhý nos, kulatý kopec bradu. Musel se moc snažit to vidět, ale opravdu to tak vypadalo.

Význam té malby mu unikal, nebyl biblický ani žádný jiný. Došel k bundě hozené přes křeslo a vytáhl z kapsy ohodnocení. Na sekretář položil polaroidový snímek. „*Les Bergers d'Arcadie*, kopie originálu od Nicholase Poussina (1593–1665),“ dočetl se na popisku z Ansley Galleries.

Znamenalo to, že je to kopie Poussinovy práce, nebo že Poussin udělal tu kopii? Byla ta kopie vytvořena v letech 1593–1665, nebo umělec žil sedmdesát dva let? Ať to či ono, obraz byl oceněn na deset až dvanáct tisíc dolarů, což podle Langa zahrnovalo i rám za dvě stě dolarů, který zaplatil. Jestli je hodnota reálná, nebo je takto stanovena pro dobrý pocit zákazníka, to se mohl jen dohadovat.

Nevadí. Sem se stejně nehodí. Ustoupil znovu o krok, aby se ještě jednou podíval, než odnese obraz od dveří. Kam by ho měl v tomhle malém bytě dát, aby nepřekážel? No, vlastně nikam.

Postavil jej na skládací stůl sekretáře, ustoupil a zahleděl se na něj znovu. *Bergers* – to jsou asi francouzsky pastýři? To by vysvětlovalo ty hole nebo berly, ale ne tu ženu, která byla oblečená na pasení stád až příliš dobře. *Arcadie*? Akádie? Jméno, které v osmnáctém století dali francouzští osadníci části Kanady, ne? Byl si tím skoro jistý. Když je Angličané vyhnali, přesunuli se na nejbližší francouzské teritorium, do Louisiany, kde se jim začalo říkat

Akaďané nebo Cajunové. Longfellowův epos *Evangeline* a to všechno. Ale Britové ovládli Kanadu až roku 1665, ne? A co s tím sakra mají kanadští pastýři společného?

Zvědavě prohledal knihovnu, aby našel encyklopedii historie. Provincie v Kanadě byla pojmenována podle části Řecka. Skvělé. Takže teď ti pastýři nebyli Kanadaňé, nýbrž Řekové. To mu fakt pomohlo.

Zanechal záhadný obraz na sekretáři, vzal si ocenění a polaroidový snímek do ložnice a uložil je do šuplíku nočního stolku. Řekl si, že na příští cestě do banky by je měl uložit do bezpečnostní schránky. Oblékl si místo obleku džíny a zamířil zpátky do obýváku. Cestou si zapínal džínovou košili.

3

Atlanta
Dalšího dne

Když Lang přišel druhého dne z práce domů, všiml si škrábanců na mosazném štítku zámku - malých stop, které by necvičené oko nezaregistrovalo. Dřepł si tak, aby měl kliku v úrovni očí. Řekl by, že to nebyly náhodné škrábance, které tu zanechala nedbalá uklízečka. Každý škrábanec vedl k otvoru v zámku. Někdo se ho snažil rozlomit.

Lang vstal. Skoro se mu povedlo pustit z hlavy incident na Île Saint-Louis jako náhodný pokus o loupež. Ale ne úplně. Někdo z jeho dřívějšího života? Ovšem bylo nepravděpodobné, že by čekal tak dlouho, aby si s ním vyřídil svou záležitost. Navíc byl v Americe, ne v Evropě. Pokud to má nějaký význam.

Důležitější otázka byla, jestli uspěli a kdo byli ti „oni“?

Lang se přiměl polknout a dát si chvilku času, aby rozptýřil vztek nad tím, že mu někdo narušil jeho osobní prostor. Vletět na jednoho nebo dva ozbrojené lupiče možná vypadá dobře v akčním filmu s Bruceem Willisem, ale není to krok k delšímu a zdravějšímu životu.

Zavolat policii? Už sahal po mobilu na opasku, ale zarazil se. Atlantskou policii? Přijet by jim trvalo celou věčnost, a kdyby u něj doma nikdo nebyl, ještě by vypadal jako blázen.

Obrátil se a odešel k výtahům.

U správcovského stolu ve vstupní hale počkal, až poďobaný kluk ve špatně padnoucí uniformě dotelefonuje, a obrátí se na něj.

Lang pokrčil s rozpačitým úsměvem rameny. „Zabouchl jsem si doma klíče.“

„Vaše číslo?“ Kluk už sahal pod stůl pro jeden z univerzálních klíčů. Vzhledem k počtu starších obyvatel nebyl Langův problém ničím neobvyklým.

Cestou nahoru pocítil Lang bodnutí viny. Pokud má v bytě zloděje, tak je možné, že jsou ozbrojení. Možná by měl přece jen zavolat policii. Zaplést tohoto mladíka do možné loupeže a vystavit ho fyzickému napadení od něj nebylo vůbec hezké. Na druhou stranu čelit jednomu nebo dvěma zločincům chyceným přičinu sám by bylo hloupé. Hrdinové umírají mladí.

Domovník zvyklý na výstřednosti bohatých se neptal, jak se Langovi povedlo dostat se přes dveře bez kliky v hale. Místo toho otevřel dveře a pokynem poslal Langa dovnitř. „Prosím, pane Reilly.“

Lang propátrával pohledem malý prostor, zatímco podal chlapci složený šek. „Díky.“

„Děkuji, pane.“ Podle tónu mu Lang zřejmě dal větší spropitné, než očekával.

Lang si nevšiml ničeho neobvyklého, dokud se neotočil ke stěně. Obraz byl pryč. Spěšně se rozhlédl kolem, jestli ho náhodou nedal na jiné místo. Jak by mohl ztratit plátno v tak malém bytě? Těžko.

Udělal dva kroky a zastavil se u pultu, který odděloval kuchyň od obývacího pokoje. Vychutnával si studené mexické kachličky opřené o břicho. Brumla k němu vzhlédl a zívł.

„Ty jsi ale hlídací pes,“ zamumlal Lang a vydal se k ložnici.

Zastavil se. Vedle Brumly byla velká mastná skvrna. Lupiči zaměstnali psa něčím k jídlu. Brumla to potvrdil tak, že hlasitě říhl.

„Promiň, uplatili tě. Měl bys doufat, že ten kus masa nevylepšili jedem na krasy.“

Brumla se nevzrušeně protáhl a říhl znovu.

Ložnice nejdřív vypadala nedotčená.

Pak si Lang všiml, že jeden stříbrný kartáč na vlasy byl na druhé straně komody, než ho obvykle nechával. Fotografie Dawn byla natočená v trochu jiném úhlu. Někdo byl opatrný, ale ne dost.

Lang prošel kolem postele a otevřel jedinou zásuvku nočního stolku. Devítimilimetrový Browning, který léta nosil, byl přesně tam, kde měl být. Kromě pistole a krabičky s municí byl šuplík prázdný.

Lang věděl určitě, že sem uložil do bezpečí ocenění a polaroidový snímek. Kdo by kradl fotku?

Odpovědí byla vzpomínka na kouřící ruiny na Place des Vosges - někdo chtěl, aby po obrazu nezbylo ani stopy.

Zavrtěl hlavou. Ukrást obraz a fotku...

Lang rychle prošel všechno zařízení. Pár věcí bylo posunutých o centimetr nebo dva, ale nic nechybělo. Možná zmizení těch tří věcí dávalo jakýsi nelogický smysl. Zloděj nespěchal, ale nechal tady pravé stříbrné nádoby, zlaté manžetové knoflíčky i knoflíky do náprsenky a pistoli. Účelem loupeže byl očividně Poussin a všechny důkazy o něm.

Proč?

Lang neměl tušení, ale rozhodně to hodlal zjistit.

KAPITOLA ČTVRTÁ

I

*Atlanta
Příštího dne*

Lang čekal dalšího rána u Ansley Galleries, až otevřou. Za pultem stála tatáž dívka s purpurovými vlasy a s týmž znuděným výrazem.

„Naši kopii?“ řekla. „Je dobře, že si necháváme kopie všech našich posudků, jak jsem vám řekla. Byl byste překvapen, kolik lidí si je nechává doma. Pak začne hořet nebo něco a obraz i posudek jsou pryč.“

„A ten polaroidový snímek,“ zeptal se Lang. „I od toho si necháváte kopii?“

Přikývla a skousla žvýkačku. „Jo, ten snímek taky.“

Slabě se usmál a pokrčil rameny jako člověk rozpačitý z vlastní neschopnosti. „Zabte mě. Nedokážu si vzpomenout, kam jsem tu obálku založil. Byl bych rád, kdybyste mi je okopírovala.“

Bublina ze žvýkačky praskla. „Jasně.“

Za minutu byla zpátky. Kopie fotografie, byť ne barevná, byla pozoruhodně jasná. Podal jí dvacetidolarovku.

Zavrtěla hlavou. „Ráda jsem pomohla. Až ztratíte tuhle, tak příští sadu kopií už zaplatíte.“

Venku předstíral, že hledá po kapsách klíče od auta, aby si mohl prohlédnout ulici. Jestli tam byli nějakí pozorovatelé, tak byli z dohledu.

Atlanta
O hodinu později

„High Museum, jako to s uměním?“ zeptala se Sara nevěřicně. „Ty chceš, aby přinesla číslo na umělecké muzeum?“

Lang se usadil za stůl a promluvil k otevřeným dveřím. „Nač ten údiv? Chodím do muzeí, divadel, na balet a tak, jsem pravidelný návštěvník. Nepamatuješ se, jak jsem ti přinesl lístky na zahájení Matissovy výstavy?“

Sara zavřela hlavou, aniž by se jí pohnul jediný šedivý vlas. „Langu, to bylo před lety. A ty lístky ti donesl klient.“

„Prostě zjisti, kdo je ředitelem, ano?“

O dvě hodiny později Lang zaparkoval na parkovišti MARTA za něčím, co vypadalo jako bílé cihly, které dítě naházelo na hromadu. Současná budova musela být jednou z nejošklivějších ve městě, které ani tak neoplývalo architektonickými skvosty. Lang měl teorii, že město pobořené Shermanem před sto padesáti lety vyvolalo v Atlantánech necitlivost k estetice staveb získanou od předků. High Museum bylo pojmenováno podle dárců pozemku, rodiny Highů, nikoli podle své výtečnosti ve světě umění. Sklo a beton skrývalo sbírku umění překvapivou spíše svou skromností, pokud by se srovnávala s podobnými sbírkami ve srovnatelně velkých městech.

Lang prošel po okrouhlé rampě uvnitř hlavní haly a vyjel výtáhem do nejvyššího patra. Minul moderní malbu na plátně, kterou by pozorná skupinka uklízečů kdekoli jinde považovala za hadr na utírání štětců a vyhodila do kontejneru. Na konci našel dveře označené „Kanceláře“.

Lang měl dojem, že prošel Alenčíným zrcadlem. Vlasy všech barev, kroužky na každém viditelném tělním otvoru, oblečení z *Hvězdných válek*. Dívka za pokladnou v Ansley Galleries byla v porovnání s nimi konzervativní.

Mladá žena s oholenou a naleštěnou půlkou hlavy, zatímco druhou půlku pokrývaly brčálově zelené vlasy, vzhledla od počítáče. „Mohu vám pomoci?“

„Jsem Langford Reilly. Mám schůzku s panem Seitzem.“

Žena ukázala nehtem podobným dýce natřeným na černo. „Tamhle.“ Zvedla telefon. „Je tu pan Reilly.“

Ze dveří vyšel muž. Lang si nebyl jistý, koho očekával, ale pan Seitz to nebyl. Vypadal úplně normálně. Dobře ušitý tmavý oblek, červená kravata, černé vyleštěné polobotky. Byl štíhlý a měřil necelých sto osmdesát centimetrů. Soudě podle šedin na skráních měl něco málo přes čtyřicet. Ostře řezaný obličej nedávno pobýval na pláži. Nebo uvnitř solária.

Když natáhl ruku s manikúrou, zlaté rolexky soutěžily v lesku s manžetovými knoflíčky. „Jsem Jason Seitz, pane Reilly.“

„Díky, že jste mě přijal tak brzy,“ řekl Lang. „Máte tu hezky vybarvené zaměstnance.“

Sledoval Langův pohled. „Studenti umění. Snažíme si najímat lidi z umělecké školy,“ řekl, jako by to vysvětlovalo ty kostýmy. „Tudy, prosím.“

Vstoupil do kanceláře, která byla stejně tradiční, jako zaměstnanci venku podivní. Seitz ukázal na kožené křeslo, odkud mohl Lang obdivovat stěnu plnou fotografií: Seitz si podává ruku nebo objímá místní podnikatele, politiky a celebrity. Vklouzl za psací stůl velký jako jídelní posetý fotografiemi maleb, soch a jiných předmětů, které Lang nepoznával.

Seitz se zaklonil, dal špičky prstů k sobě a řekl: „Obvykle nemám to potěšení se setkat s lidmi, které neznám, ale slečna...“

„Mittfordová – Sara Mittfordová, moje sekretářka.“

Seitz přikývl. „Slečna Mittfordová byla docela přesvědčivá a tvrdila, že je to naléhavé. Naštěstí mi odpadl...“

Jeho pohled měl nacvičenou jistotu člověka, který je zvyklý být žádán o peníze. Hezky to odpovídalo tomu, že chtěl, aby Lang věděl, jakou mu dělá laskavost.

„Opravdu oceňuji, že jste si udělal čas. Jsem si jistý, že tady máte hodně práce.“

Ředitel muzea se usmál. Langa by překvapilo, kdyby předvedl nedokonalé zuby. „Muzeum ve skutečnosti řídí rada. Jsem jejím pokorným sluhou.“

„Ano. Tedy...“ Lang si nebyl jistý, jak má zareagovat na takovou falešnou skromnost. Otevřel kufřík a naklonil se, aby mu

přes rozlehlý mahagonový stůl podal kopii snímku. „Rád bych věděl, jestli mi můžete něco říct o tomto.“

Seitz se zamračil a zamžoural na obrázek. „Obávám se, že nerozumím.“

„*Les Bergers d'Arcadie*, Nicholas Poussin. Nebo alespoň kopie.“

Seitz přikývl. „Francouz, polovina sedmnáctého století, pokud si vzpomínám. Originál visí v Louvru. Co přesně chcete vědět?“

Lang měl něco, co považoval za přijatelné vysvětlení. „Nejsem si jistý. Tedy, jsem právník a mám případ zahrnující...“

Ředitel zvedl ruce dlaněmi vpřed. „Dost, pane Reilly! Muzeum nemůže oceňovat umělecká díla pro jednotlivce. Jako právník za jisté chápete problematiku závazků.“

Lang zavrtěl hlavou, aby uklidnil to, co vyhodnotil jako syndrom strachu ze zákonů. „Omlouvám se. Nevyjádřil jsem se jasně. Chci znát jen historii obrazu a co má asi zobrazovat.“

Seitze to uklidnilo jen trochu. „Obávám se, že vám moc nepomohu.“ Otočil se na židli a sundal knihu ze starožitného stolu sloužícího na odkládání. Listoval v ní a pokračoval: „Mohu říci, že si myslím, že to, co tu máte, je fotka kopie a ne úplně autentické kopie. Ach, tady... není to úplně stejné, že?“

Ukázal na fotku podobného obrazu. Lang nejdřív neviděl rozdíl. Podíval se pozorněji. Pozadí bylo hladší; chyběl tam obrácený Washingtonův profil.

„Náboženské umění pozdní renesance není moje specialita,“ pokračoval Seitz a s klapnutím knihu zavřel. Podíval se na Langovu kopii víc zblízka. „Ta slova na stavbě vypadají jako latina.“

Lang se zvedl, aby mu mohl nakouknout přes rameno. „Ano, taky si to myslím.“

„Očividně něco znamenají. Z toho důvodu by celá malba mohla být symbolistická. Umělci z té doby ve svých obrazech často předávali vzkazy.“

„Myslíte jako šifra?“

„Svým způsobem, ale méně sofistikovaná. Například viděl jste zátiší s květinami, zeleninou, jedním nebo dvěma brouky a třeba uvadlou květinou?“

Lang vyhyčivavě pokrčil rameny. Něco takového by si nezapamatoval.

„Bylo to populární v době, kdy Poussin maloval. Určitá květina nebo rostlina – rozmarýn pro paměť, například. Brouk připomínal egyptského skarabea, symbol smrti, posmrtného života nebo tak.“

Lang si šel opět sednout. „Takže vy tvrdíte, že ten obraz je svým způsobem vzkaz.“

Tentokrát pokrčil rameny ředitel. „Říkám, že je to možné.“

„Kdo by to věděl?“

Seitz se pomalu otočil na židli k oknu a zahleděl se mlčky ven. „Nemám tušení.“ Blyškl rolexkami. „A obávám se, že nám vypršel čas.“

Lang se nepohnul z místa. „Dejte mi jméno, buďte tak laskav. Někoho, kdo Poussina bude nejspíš znát, ještě raději někoho, kdo by mohl být schopen dešifrovat možné symboly. Věřte mi, je to důležité. Není to akademické cvičení.“

Seitz se k němu obrátil zpátky a mračil se, nepochybně proto, že nebyl zvyklý, aby ho někdo zdržoval. Pak se vrátil k řadě knih, ze které vytáhl tu první, vzal si jinou a opět v ní zalistoval.

„Zdá se,“ řekl ředitel muzea, „že hlavní autoritou, pokud jde o Poussina a náboženské umění pozdní renesance, je Guiedo Marcenni. O tom vašem Poussinovi toho napsal docela dost.“

Lang vytáhl poznámkový blok. „A kde toho pana Marcenniho najdu?“

Zamračení se proměnilo v cynický úsměv. „Ne ‚pan‘, ale ‚bratr‘. Bratr Marcenni je mnich, historik umění ve vatikánském muzeu. Ve Vatikánu v Římě.“ Vstal. „Teď už mě skutečně musíte omluvit, pane Reilly. Jedna z našich mladých dam vás doprovodí.“

Zmizel dřív, než mu Lang stihl poděkovat. I když neměl za co, protože byl zmatenější než předtím.

3

*Atlanta
Toho večera*

Lang byl až příliš ponořený v myšlenkách, takže málem zapomněl vystoupit z výtahu. Stále uvažoval, zatímco udělal pár kroků

ke dveřím a sehnul se, aby zvedl *Atlanta Journal-Constitution*. Ztuhl s klíčem v ruce.

„Požár zachvátil čtvrt Midtown,“ křičely titulky. Letecký snímek ukazoval sloup kouře nad blokem jednopatrových budov s plochou střechou. Ta uprostřed byla - bývala - Ansley Galleries.

Lang vešel dovnitř a sedl si na nejbližší židli. Nevšímal si Brumly, který víc než dychtil jít ven.

Dnes brzy odpoledne začal hořet celý blok na Sedmé ulici z důvodu poruchy plynového topení, vysvětlil kapitán Jewel Abbar, vrchní vyšetřovatel atlantského hasičského sboru.

Byly zničeny tři obchody - Ansley Galleries, Dwightovy interiéry a Odpolední sušenky. V této oblíbené nákupní čtvrti byly vážně poškozeny i jiné firmy.

Abbar řekl, že nedošlo k vážným zraněním, i když někteří lidé byli ošetřeni v Grady Memorial Hospital, protože se nadýchali kouře.

Maurice Wiser, manažer vegetariánské restaurace Odpolední sušenky, prý řekl, že vešel dovnitř a v tu chvíli topení bouchlo.

Lang článek nedočel. Upustil noviny a zahleděl se na stěnu. Bylo by možné, uvažoval, že to topení vybuchlo pouhou shodou okolností? Stejně jako někdo zapálil dům v Paříži, málem Lango- vi podřízli krk a byl mu ukraden obraz - a navíc fotka. A teď se stala obětí požáru galerie, kde měli kopii.

Pokud to všechno byla náhoda, pak Poussin vytvořil prokletí, proti kterému diamant Naděje vypadá jako čtyřlístek pro štěstí.

Místo náhody v tom začal vidět souvislosti, vzorec děsivý svou jednoduchostí: kdokoli ten obraz má nebo o něm něco ví, je v nebezpečí. A to včetně Langa.

Ale proč? Originálního Poussina z Louvru už musely vidět milióny lidí. Pak bylo poněkud odlišné pozadí na Janetině obrazu důvodem, proč někdo chtěl zrovna tenhle. A pokud ho někdo chtěl tak moc, že spáchal vraždu a žhářství...

Lang věděl čtyři věci - snažili se vymazat jakoukoli stopu po obrazu, bylo jim jedno, komu ublíží, měli mezinárodní zpravodajský systém stejně dobrý nebo lepší než policie a na svůj úkol byli dobře připraveni.

Poslední dvě položky ho děsily nejvíc. Zpravodajství a přípravy naznačovaly, že jde o profesionály a profesionálové znamenali organizaci. Jaká organizace zapaluje a zabíjí jen proto, aby zničila Poussinovu kopii? Organizace se silným zájmem o tajemství, které to plátno skrývá.

Tok myšlenek mu přetrhlo Brumlovo naléhavé popocházení. „Ano, ano,“ řekl. „Dej mi minutu.“

Šel do ložnice a otevřel zásuvku v nočním stolku. Vytáhl Browning. Uvolnil zásobník a podíval se, jestli jsou v něm náboje. Zajistil pistoli a zastrčil si ji za opasek. Odted to bude jako s kreditkou – neodcházej bez ní z domu.

Zítřka bude muset požádat o povolení. Ale prozatím nechat se chytit beze zbraně by mělo ošklivější následky, než nechat se chytit s ní.

Když Lang odešel z bytu s Brumlou na vodítku, zastavil se v chodbě a zanechal tam dvě kontrolní věci. První byl tenký plastový pásek natažený mezi dveřmi a zárubní, což by tu očekával každý profesionál a našel by to relativně snadno. Pak si olízl ruku a otřel ji o knoflík dveří, kam přilepil vlas. Bylo prakticky nemožné ho vidět a spadl by při sebemenším doteku.

Pokud jsou jeho úvahy správné, bude mít brzy společnost.

4

Atlanta
O pár minut později

Když se Lang s Brumlou vrátili, strčil do mikrovlnky zmrazenou enchiladu a Brumlovi dal psí žrádlo, na které si konečně vzpomněl. Podle zvuků hltání zřejmě vybral dobře.

Langovo jídlo v sobě mělo tolik chilli, že by mohlo vyvolat válku s Federální mexickou republikou. Seškrábal zbytky do Brumlovy misky. Pes se na něj vyčítavě podíval a odešel si lehnout do rohu. Langova nabídka zůstala nedotčena. Lang byl viditelně lepším odborníkem na psí konzervy než na mezinárodní kuchyni.

Lang si vybral válcovité ocelové křeslo s minimem čalounění,